

системах; збереження конфіденційності документованої інформації відповідно до законодавства. Всі методи забезпечення інформаційної безпеки підприємства можна об'єднати у три групи: правові, організаційні та програмно-технічні. Правові методи включають сукупність нормативно-правових актів, які регулюють відносини, пов'язані з використанням інформації в діяльності підприємства. Програмно-технічні методи реалізуються за допомогою засобів програмного та апаратного забезпечення. Організаційні методи полягають в забезпеченні збереження конфіденційної інформації підприємства шляхом формування корпоративної системи захисту.

Висновки. Для забезпечення економічної безпеки суб'єктів підприємництва необхідне розуміння актуальності проблеми в першу чергу керівником підприємства. По-друге, необхідне розуміння того, що таке економічна безпека та які її складові. Після цього необхідно розробити комплекс заходів із забезпечення безпеки. Вважаємо за необхідне наголосити, що пріоритетним напрямом у процесі забезпечення інформаційної безпеки підприємства є збереження в таємниці комерційно важливої інформації, що дозволяє успішно конкурувати на ринку виробництва та збуту товарів і послуг.

Список використаної літератури

1. Іванова В. Інформаційна безпека як підсистема в системі економічної безпеки підприємства / В. Іванова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eprints.kname.edu.ua/38599/1/67-71.pdf>
2. Мельник С. Інформаційна безпека як складова економічної безпеки підприємства / С. Мельник, М. Цуп [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://nauka.kushnir.mk.ua/?p=66146>
3. Нашинець-Наумова А. Питання забезпечення інформаційної безпеки підприємства / А. Нашинець-Наумова // Юридичний вісник. – № 3 (24). – 2012. – С. 58–62.

*Болдусва О. В., д-р екон. наук, доц.,
Богма О. С., канд. екон. наук, доц.,
ЗНУ, м. Запоріжжя*

ІННОВАЦІЙНА ІНФРАСТРУКТУРА ЯК ЕЛЕМЕНТ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

У сучасних умовах господарювання інноваційна діяльність виступає найголовнішим пріоритетом для всіх країн, що прагнуть знайти власну нішу й зайняти міцні позиції у світовій економіці. І в часи кризи, і в періоди позитивного розвитку інновації в сучасній економіці становлять основу конкурентоспроможності фірм, галузей, країн в усьому світі, що, у свою чергу, впливає на забезпечення високого рівня економічної безпеки країни. Не виключенням є і наша країна, для якої одним з головних чинників забезпечення високого рівня власної економічної безпеки виступає використання національного науково-технічного потенціалу. Таким чином, можна стверджувати, що українська дійсність диктує необхідність створення такої системи економічної безпеки на мікро- і макрорівні,

основою якої виступала б активізація інноваційних процесів і побудова власної моделі інноваційного розвитку.

Дослідженню проблематики формування економічної безпеки суб'єктів господарювання присвячені роботи багатьох вітчизняних учених-економістів: Г. Андрощука, О. Архипова, О. Барановського, Н. Болви, Н. Власова, В. Гесць, О. Груніна, Г. Дарнопиха, В. Захарченко, Є. Іванова, В. Картавцева, О. Новікова, Г. Пастернак-Таранушенко, Л. Омеляновича, В. Сенчагова, Н. Сергієнко та ін. Однак, незважаючи на підвищений інтерес дослідників до проблем економічної безпеки, багато аспектів на сьогоднішній день залишаються недостатньо розробленими. Так, більш детального вивчення потребують інноваційні фактори забезпечення економічної безпеки підприємств, регіонів та країни в цілому.

Відзначимо, що на сучасному етапі в Україні спостерігається зниження інноваційної активності підприємств, що пов'язано зі значним комерційним ризиком інвестування інноваційної сфери, необхідністю вкладення великого обсягу інвестиційних ресурсів і тривалим строком окупності, недосконалістю правового забезпечення науково-технічної й інноваційної діяльності, специфікою внутрішнього ринку. Однією з основних проблем в економіці нашої країни є відсутність ефективного зв'язку науки з виробництвом і діючих механізмів доведення науково-технологічної продукції до рівня товару. А, як відомо, найбільш ефективною моделлю взаємодії науки, освіти й виробництва, сполучною ланкою між розробником і споживачем інновацій, між науковою ідеєю та її практичним втіленням виступає інноваційна інфраструктура.

Інноваційна інфраструктура представляє собою сукупність взаємопов'язаних суспільних і виробничих інститутів (технологічних і організаційно-управляючих систем, підприємницьких структур, науково-дослідницьких організацій, вищих навчальних закладів, окремих вчених), необхідних і достатніх для ефективного здійснення інноваційної діяльності і реалізації інновацій [2, с. 82].

Формування інноваційної інфраструктури є важливою складовою нарощення інноваційного потенціалу і фундаментом інноваційної економіки. Одним із дієвих шляхів формування вітчизняної інноваційної інфраструктури є створення різноманітних інноваційних структур, що виступають ефективними формами організації інноваційної діяльності, основна мета яких – створення сприятливих передумов для плідної співпраці науки з виробництвом. Інноваційні структури являють собою складні об'єднання, у формі: державні структури ↔ підприємницький сектор ↔ науково-дослідні інституції, діяльність яких спрямована на здійснення інноваційних проривів. Результати подібних союзів здатні стати міцним імпульсом для активізації інноваційної діяльності та формування конкурентних переваг інноваційного характеру. Отже, саме такі структури здатні стати основою переходу вітчизняної економіки на інноваційний тип розвитку.

У свою чергу, саме переорієнтація України на інноваційний розвиток буде сприяти завоюванню вітчизняними підприємствами міцних позицій на світових ринках продукції, послуг та технологій, швидкому розвитку наукомістких високотехнологічних експорторієнтованих виробництв, розробці і освоєнню виробництва промислових видів матеріалів, принципово нових виробів і технологій, що

базуються на результатах великомасштабних НДДКР, фундаментальних досліджень та не мають аналогів на світовому рівні [1, с. 92].

Відзначимо, що більшість елементів інноваційної інфраструктури, необхідних для створення сучасної інноваційної економіки в Україні, є або передбачені чинним законодавством. Але не зважаючи на існування таких елементів, інноваційні процеси характеризуються незначним ступенем активності. Враховуючи функціональну неповноту інноваційної інфраструктури в Україні, тенденції та проблеми її розвитку, обмежені можливості Державного бюджету України основними шляхами розв'язання цієї проблеми мають бути: розробка науково-методичного та нормативно-правового забезпечення для створення та розвитку інноваційних структур різних типів; розвиток мережі регіональних центрів науково-технічної та економічної інформації, інноваційних центрів та інноваційних бізнес-інкубаторів; удосконалення та спрощення процедури експертизи та реєстрації інноваційних структур та їхніх проєктів; створення технопарків класичного типу на базі вищих навчальних закладів, наукових установ, науково-виробничих комплексів та удосконалення моделей функціонування існуючих інноваційних структур; створення венчурних та інноваційних фондів; активізація інвестиційної діяльності; розробка і реалізація за участю міжнародних організацій проєктів створення технополісів та інших інноваційних структур у регіонах з високим науково-технологічним потенціалом [3].

Таким чином, активізація інноваційного зростання на основі формування інноваційної інфраструктури здатна відіграти важливу роль в укріпленні економічної безпеки вітчизняних підприємств, регіонів та країни в цілому.

Список використаної літератури

1. Кульпінська Л. Конкурентоспроможність національної економіки в контексті інтеграційних процесів / Л. Кульпінська // Вісник КНТЕУ. – 2004. – № 5. – С. 87–99.
2. Нестеренко Ю. Мировой опыт формирования национальных инновационных систем и проблемы России / Ю. Нестеренко // Проблемы теории и практики управления. – 2006. – № 1. – С. 81–87.
3. Тимченко О. І. Інноваційна інфраструктура як чинник забезпечення ефективності інноваційної діяльності малих підприємств [Електронний ресурс] / О. І. Тимченко // Ефективна економіка. – 2012. – № 12. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1644>

*Грінберг Л., канд. іст. наук, доц.,
декан факультету державного управління і права
Київського національного університету культури і мистецтв, м. Київ*

ТЕОРЕТИЧНІ ЗАСАДИ ПОБУДОВИ ЗАХИЩЕНОГО ДОКУМЕНТООБИГУ

Нині проблема побудови захищеного документообігу, як у державних, так і в недержавних структурах є актуальною і для її успішного вирішення використовують можливості, наявні у розпорядженні служби інформаційних технологій, та досвід, накопичений іншими службами організації.